

Ulven

NÅR SOLEN SKINNER på en snedækket plantage, skabes de stærkeste kontraster. De vindstille områder mellem træerne gør sneen varm, skinner solen gennem træerne og falder på en vindfælde-rydning, må man lyne ned for sin vintervams af en dynefrakke og putte halstørklædet i en af de store udvendige lommer. Handskerne putter man i den anden.

Den dag gik min kæreste og jeg en 'guidet' rute i plantagen. Der er to ruter, en gul og en blå. Vi tog den gule, som er den lange.

Her i ret glat føre og et godt stykke tid over middag gik vi i rimelig højt tempo, så hurtigt det lod sig gøre. Når jeg går og skal holde øje med underlaget, som man på grund af snedækket ikke lige kan gennemskue, andet end det må være frosset jord, mos, græs, trærødder og andet farligt materiale, som man kan falde på eller over, så kan jeg ikke så godt nyde alle de spændende skygger og kontraster, eventuelle smådyr.

Ræve, harer, egern, fugle ... Jeg så ingen.

Det første stykke, efter at vi var gået ind ad en sti i bevoksningen, tog min kæreste teten og gik forrest. Så gik jeg bagved og prøvede på at dobbelttaske, idet jeg jo også skulle

holde øje med, at hun ikke faldt. Efter kort tid bad jeg om at komme foran.

Vi kom ud på et åbent, uvejsomt område, som vi skulle rundt om, dels gennem mere krat og ujævnhed, men også et par stier og bredere veje. Solen var ved at gå ned, kontrasterne efterhånden udviskede, og vinden blevet noget koldere, og to kroppe var pakket ind.

Vi var kommet hele vejen rundt om det åbne område, kulden skar i ansigtet, som var det eneste udækkede stykke hun. Jeg fik min kæreste til at stramme min hætte, så kun min øjne var fri.

Men nu havde hun pludselig fundet ud af, at hun da lige ville en tur op på den højeste af de to klitter for at se ind over plantagen. Jeg nægtede at gå med, nøjedes med at følge hende med øjnene hel vejen op. For at få en smule læ gik jeg hen til den vej, vi var kommet fra.

Det var der, jeg så den. En bevægelse inde imellem træerne, imellem de nøgne 'stolper' under fyrre- og grantræskroner, som kun kunne skygge for små dyr, afslørede, at det måtte være et lidt større dyr – eller et lille menneske.

Et vildt rådyr vil stå stille, når der kommer mennesker. Eller flygte, hvis man kom for tæt på.

Bortset fra at sjusse mig til størrelsen gik jeg indtil videre ud fra, at det var indbildning. Men ... måske en hund, en sky hund, der var sluppet løs, fordi en skødesløs hundeejer havde sluppet den fri, så den kunne gå på opdagelse. Der er bare det med de fleste hunde, at de ikke er

særlig sky, de plejer at gå eller komme hen, så de kan blive klappet. Jeg er hundeven.

Hvis der alligevel var et dyr derinde, som fulgte os, var det under alle omstændigheder et sky dyr. Men nysgerigt.

Jeg fik en indskydelse. En ulv!

En ulv ville følge og overvåge personers færden. På vagt. Nysgerrig. Sulten?

Men, hallo! Der er da ikke ulve på Rømø! Sandsynligheden var godt nok meget lille... Alligevel... En ulv var blevet fotograferet i Sønderjylland i juli. Der havde været et opslag på Facebook om en ulv, der skulle været kommet sydfra, fra Tyskland. Kunne den være kommet via dæmningen over på øen? Hvem siger, der kun er én?!

Tilstået: min forestillingsevne har ofte spillet mig et puds. Synsbedrag fører hurtigt til en tanke, mange spørgsmål – sjældent til konklusioner. Tankerne stjæl min opmærksomhed, så jeg ikke frøs så meget. Jeg kunne se min kæreste på vej ned fra klitten. Hun kom lettere rystende hen og trykkede sig ind i min favn. Jeg masserede hendes ryg og arme. Jeg indsnusede hendes friske duft.

”Hold da op, koldt, men det er vildt flot deroppe,” sagde hun ind i min frakke. ”Du skulle have været med!”

”Ja ja,” er ofte min kommentar til den type udbrud fra hende. Jeg fortsatte: ”Du er min *yndlings-udkigs-babe*.” Hun fniste og gav mig et friskt, koldt kys.

Vi begav os videre, atter indpakket i vores vinter-
vamse. Jeg overvejede at fortælle hende om mine tanker
om den mulige ulv på Rømø. Var det ikke lidt skørt? På
den anden side kan hun godt lide 'skørt'. Men..., hun har
det med at tro på, hvad jeg siger, jeg skal bare gøre det
overbevisende nok. Blandt andet derfor holdt jeg mund.

Vi gik i tavshed og vel bare nød friskheden her i den
velplejede natur på vejen henimod P-pladsen. Tankerne
om ulven har sat sig fast i mig. Mit forestillingsapparat
kørte rundt i jævnt tempo – som smurt i olie. Jeg spejdede
gentagne gange til venstre, men der var ikke nogen bevæ-
gelse mere. Det tog opmærksomheden fra kulden.

Set i bakspejlet var det disse sidste to kilometer stilhed,
kun forstyrret af små, positive kommentarer til naturen,
vinteren og livet, det var på dette stykke vej, min under-
bevidsthed spillede mig ud mod fornuften og fik mig til,
da vi langt om længe sad i bilen, at løfte klædet for mine
oplevelser og tanker.

"HVAD!!! Mener du det?! En ulv her på Rømø!!!" Hun
opgav at sætte nøglen i tændingen og så opfordrende på
mig.

Jeg udredte mulighederne for hende. Fortalte om,
hvornår jeg havde lagt mærke til de første tegn på bevæ-
gelse inde imellem træerne. Jeg nævnte selvfølgelig også
det med kontrasterne inde i bevoksningen og min letpå-
virkelige fantasi – som hun jo godt kender, så hun jo selv

kunne skille skæg og snot. Måske var det blot indbildning, understregede jeg igen.

Teorien om den fra Tyskland tilrejsende, enlige ulv, jeg havde set på nettet. Min egen teori om, hvorfor og hvordan den var kommet til øen. Mus, skadede fugle, får var der nok af på dæmningen. Hvem kender til enlige ulves planer? *Ulvens veje er uransagelige*. Det blæste i vinden. I hvert fald for mig. Hun stak nøglen i tændingen og startede.

Vinden havde godt fat i den daggamle sne. Det var så småt begyndt at fyge, og små snedriver så godt som tvang hende til at køre forsigtigt. Modkørende har det med at trække ud forbi de lidt større og højere driver, således også denne ret mørke eftermiddag. Klokken var godt 16, da hun slukkede for motoren ud for lejligheden.

”Jeg kunne godt tænke mig at tage derud igen i morgen, for at se, om der er poteaftryk. Inde mellem træerne. Hvad siger du, vil du med?” Det ville hun ikke. ”Sgu da ikke, hvis der er en ulv!!! Og hvorfor vil du af sted? De har lovet masser af sne og fygning.”

Vi havde ikke rigtigt berørt emnet ’Ulven’, siden hjemturen, men aftensmaden set tv og var gået tidligt i seng for at hygge og læse lidt.

”Du kan jo heller ikke se flere fodspor, når det sner, hvis det er det du tror...” fortsatte hun og satte sig op.